

GÓSI VALI

Édes teherként

Van, akin nem fog a démonok átka,
van, aki véres öklét üvöltve
néha az ártatlan felé rázza,
de öntudatlanul hanyatlik végül hátra,
könyörületől fényes szemek
tisztaságát látva, s szitok helyett
csöndes imára vált, ha kegyelem várja.
Gyengülő öklében enged a szorítás,
és megtörik átka.

Van, kit a mély bánat
nem roncsol széjjel,
arcán a béke
bölc s derűt érlel.
Van, kit a sírás sava sem
mérgez,
könnyei végül fényesre érnek,
s mint tenger „igazát”
a gyöngyhalászok,
föltett kincsként csiszolják
óvják, fény felé tereli
ő is a sorsát,
ég-adományként éli,
s mint Krisztus a keresztyét,
csendben cipeli minden terhét.

Anyák hordják így
magzatukat –
édes teherként –,
nem érzik súlyát.

„Lángot ki lehel?”

Ki dönti el – a színpaláston
feketébe vagy narancsba
mártson-e festő éledő ihletet,
és ki feszít majd műtermében
hótiszta vásznat, gyolcsára vágyat,
és ki kínál pórén, keze ügyébe
lágyan simító ecsetet?
Ki bújik szívedhez, melegre vágyva,
„Lángot ki lehel deres ágra,»*
ha egyszer mind megfagyunk?

Ki mondja meg – ha meg lehet –,
hogymiről írjanak verseket
lángszívű költők, és könyörgő
imát szenvedőkért, hálaéneket
kegyelemért, és altatódalt majd
ki dalol? Esténként ki lesz, ki átkarol
szelíden szendergő gyermeket?
Mondd, ki? – ha anyaként
te már soha nem teszed?

Talán a színes álmokon
minden vajúdó hajnalon
halál születik, ha felsír egy kisgyerek?
Nem, nem, az nem lehet!
Meghalni, eltűnni nyomtalan
a földi sorsból, haszontalan'
már soha, soha nem lehet
annak, ki élt, és adott is életet!

A halál talán csak állomás
létünkben, misztikus, nagy változás,
örök életünk nyomában nyíló
végtelen,
mindenség-adta szerelem.

* Nagy László: *Ki viszi át a szerelmet*